ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

z 12. októbra 2007 *

Vo veci T-474/04,

Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse GmbH, so sídlom v Bocholte (Nemecko), v zastúpení: M. Klusmann a F. Wiemer, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: A. Bouquet, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci A. Böhlke, advokát,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie (2004) D/204343 z 1. októbra 2004 v rozsahu, v akom zamieta žiadosť žalobkyne smerujúcu k odstráneniu akejkoľvek zmienky o nej v uverejnenom konečnom znení rozhodnutia Komisie 2005/349/ES z 10. decembra 2003 o konaní podľa článku 81 Zmluvy o založení ES

* Jazyk konania: nemčina.

a podľa článku 53 Dohody o EHP (Prípad COMP/E-2/37.857 — Organické peroxidy) (Ú. v. EÚ L 110, 2005, s. 44),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (tretia komora),

v zložení: predseda komory M. Jaeger, sudcovia J. Azizi a E. Cremona,

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. júna 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Podľa článku 287 ES „povinnosť mlčanlivosti členov orgánov spoločenstva, členov výborov, úradníkov a ostatných zamestnancov spoločenstva, ktorá sa vzťahuje najmä na informácie chránené profesijným tajomstvom, najmä informácie o podnikoch, ich obchodných stykoch alebo nákladových položkách, trvá aj po ukončení ich funkcie“.

2 Článok 20 nariadenia Rady (EHS) č. 17 zo 6. februára 1962, Prvého nariadenia implementujúce články [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), uplatniteľný v prejednávanom prípade a nazvaný „Profesijné tajomstvo“ v odseku 2 upresňuje, že „bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článkov 19 a 21, Komisia… a ich pracovníci a ostatní zamestnanci neprezradia informácie získané ako výsledok uplatňovania tohto nariadenia a informácie, ktoré majú charakter profesijného tajomstva“.

3 Článok 21 nariadenia č. 17 nazvaný „Zverejnenie [Uverejňovanie — *neoficiálny preklad*] rozhodnutí“ uvádza:

„1. Komisia bude publikovať rozhodnutia, ktoré prijme na základe článkov 2, 3, 6, 7 a 8.

2. Publikácia bude uvádzať mená strán a hlavný obsah rozhodnutia; bude brať ohľad na legitímny záujem podnikov pri ochrane ich obchodných tajomstiev.“

4 Článok 13 ods. 1 nariadenia Komisie (ES) č. 2842/98 z 22. decembra 1998 o vypočutí strán v určitých konaniach podľa článkov [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES L 354, s. 18; Mim. vyd. 07/004, s. 204), uplatniteľný v prejednávanej veci, stanovuje:

„Informácie vrátane dokumentov sa neoznámia alebo nesprístupnia, pokiaľ obsahujú obchodné tajomstvo akejkoľvek zúčastnenej strany vrátane strán, ktorým Komisia adresovala výhrady, žiadateľov, sťažovateľov a ostatných tretích strán, alebo pokiaľ obsahujú dôverné informácie…. Komisia urobí príslušné opatrenia na umožnenie

prístupu k spisom, berúc riadne do úvahy potrebu ochrany obchodného tajomstva… a iných dôverných informácií.“

5 Článok 9 rozhodnutia Komisie 2001/462/ES, ESUO z 23. mája 2001 o pôsobnosti vyšetrovateľov [úradníkov poverených vypočutím — *neoficiálny preklad*] v niektorých konaniach vo veci hospodárskej súťaže (Ú. v. ES L 162, s. 21; Mim. vyd. 08/002, s. 151) stanovuje:

„Ak sa uvažuje o zverejnení [uverejnení — *neoficiálny preklad*] informácií, ktoré môžu predstavovať obchodné tajomstvo podniku, bude tento písomne informovaný o takomto úmysle a jeho dôvodoch. Bude stanovená lehota, v priebehu ktorej môže príslušný podnik predložiť písomné pripomienky.

Ak príslušný podnik namieta voči zverejneniu [uverejneniu — *neoficiálny preklad*] informácií, avšak sa zistí, že informácie nie sú chránené a preto môžu byť prezradené, toto zistenie bude uvedené v odôvodnenom rozhodnutí, ktoré bude oznámené príslušnému podniku. V rozhodnutí bude stanovený dátum, po ktorom budú príslušné informácie zverejnené [uverejnené — *neoficiálny preklad*]. Tento dátum nebude skôr ako týždeň od dátumu oznámenia.

Prvý a druhý odsek sa *mutatis mutandis* uplatnia na zverejnenie [uverejnenie — *neoficiálny preklad*] informácií v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev*.“

6 Podľa článku 1 ods. 1 písm. b) nariadenia Rady (EHS) č. 2988/74 z 26. novembra 1974 o premlčacej lehote v stíhaní a pri výkone rozhodnutia v oblasti právnej úpravy dopravy a hospodárskej súťaže Európskeho hospodárskeho spoločenstva (Ú. v. ES

L 319, s. 1; Mim. vyd. 07/001, s. 61) platí pre právomoc Komisie ukladať pokuty alebo sankcie za porušenie právnych predpisov Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže premlčacia doba päť rokov v prípade iných porušení, ako sú porušenia ustanovení týkajúcich sa žiadostí alebo oznámení podnikov alebo združení podnikov, žiadostí o informácie alebo vykonania šetrení.

Skutkový stav, konanie a návrhy účastníkov konania

7 V roku 2002 začala Komisia na základe nariadenia č. 17 vyšetrovanie voči európskym výrobcom organických peroxidov, zahrnujúcim skupinu AKZO, Atofina SA, právnu nástupkyňu spoločnosti Atochem (ďalej len „Atochem/Atofina"), a Peroxid Chemie GmbH & Co. KG, spoločnosť ovládanú spoločnosťou Laporte plc, teraz Degussa UK Holdings Ltd, Peróxidos Orgánicos SA, FMC Foret SA, AC Treuhand AG a žalobkyňu, z dôvodu účasti na kartelových dohodách, a to na jednej hlavnej a viacerých regionálnych kartelových dohodách, v zmysle článku 81 ES, na určitých trhoch s organickými peroxidmi.

8 Dňa 27. marca 2003 Komisia začala formálne konanie a prijala oznámenie o výhradách, ktoré bolo následne oznámené najmä žalobkyni. Žalobkyňa vo svojich pripomienkach z 13. júna 2003 hlavne spochybnila rozsah, ako aj dĺžku trvania svojej účasti na hlavnej kartelovej dohode a upresnila, že so spoločnosťami Peroxid Chemie a Atochem/Atofina mala v rokoch 1994 až 1996 iba sporadické kontakty. Jednako však uviedla, že nebola v kontakte s ostatnými dotknutými podnikmi. Vyšetrovanie prípadného porušenia, ktorého sa mala dopustiť žalobkyňa, je teda v každom prípade premlčané.

9 Listom z 10. decembra 2003 Komisia informovala žalobkyňu o svojom rozhodnutí skončiť konanie v jej prípade.

10 Okrem toho rozhodnutím 2005/349/ES z 10. decembra 2003 o konaní podľa článku 81 Zmluvy o založení ES a podľa článku 53 Dohody o EHP (Prípad COMP/E-2/37.857 — Organické peroxidy) (Ú. v. EÚ L 110, s. 44, ďalej len „rozhodnutie o peroxidoch“) Komisia uložila pokuty spoločnostiam Atochem/Atofina, Peroxid Chemie, AC Treuhand, Peróxidos Orgánicos a Degussa UK za porušenie článku 81 ES. Toto rozhodnutie bolo určené vyššie uvedeným spoločnostiam s výnimkou žalobkyne.

11 Rozhodnutie o peroxidoch vo svojom výroku neobsahuje žiadnu zmienku o účasti žalobkyne na uvedenom porušení. Napriek tomu, pokiaľ ide o žalobkyňu, toto rozhodnutie najmä v odôvodnení č. 78 najprv uvádza:

„Po tom, čo Komisia poskytla dotknutým podnikom možnosť predložiť svoje pripomienky k výhradám, rozhodla skončiť konanie v prípade [žalobkyne] a v prípade [FMC Foret]. Pokiaľ ide o [žalobkyňu], Komisia konštatuje, že tomuto podniku nemožno jednoznačne preukázať pokračujúce porušenie po 31. januári 1997, teda po relevantnom dátume zakladajúcom premlčanie…“ [*neoficiálny preklad*]

12 Ďalej, najmä v odôvodneniach č. 156 až 177, obsahuje rozhodnutie o peroxidoch podrobný opis účasti žalobkyne na hlavnej kartelovej dohode, najmä medzi skupinou AKZO, spoločnosťou Atochem/Atofina a spoločnosťou Peroxid Chemie, ktorá existovala v rokoch 1971 až 1999. Komisia v podstate konštatuje, že žalobkyňa sa síce priamo a formálne nezúčastnila na hlavnej kartelovej dohode, avšak v období rokov 1993 až 1996 k nej jednoznačne pristúpila s úmyslom pôsobiť protisúťažne, a to prostredníctvom stretnutí a kontaktov so spoločnosťami Atochem/Atofina a Peroxid Chemie, ako aj prostredníctvom výmeny citlivých obchodných údajov s týmito spoločnosťami.

13 Napokon v odôvodnení č. 319 rozhodnutia o peroxidoch sa uvádza:

„[Žalobkyňa] bola adresátom oznámenia o výhradách. Predmetné rozhodnutie však nie je určené [žalobkyni] (pozri odôvodnenie č. 78), keďže [žalobkyni] nebolo možné preukázať účasť na kartelovej dohode po 31. januári 1997.“ [*neoficiálny preklad*]

14 Listom z 18. februára 2004, doručenom 19. februára 2004, Komisia odovzdala žalobkyni kópiu rozhodnutia o peroxidoch, ako aj zhrnutie tohto rozhodnutia. V tomto liste Komisia žalobkyni oznámila svoj úmysel uverejniť znenie rozhodnutia o peroxidoch, neobsahujúce dôverné informácie, ako aj jeho zhrnutie v súlade s článkom 21 nariadenia č. 17 a vyzvala ju, aby označila prípadné pasáže, ktoré podľa jej názoru obsahujú obchodné tajomstvá alebo iné dôverné informácie.

15 Žalobkyňa listom zo 4. marca 2004 požiadala Komisiu, aby zo znenia rozhodnutia o peroxidoch určeného na uverejnenie odstránila všetky zmienky o žalobkyni a o jej údajnom porušení, najmä zmienky nachádzajúce sa v odôvodneniach č. 15, 81, 106 (tabuľka 4), a v odôvodneniach č. 120 až 123, 156 až 177, 184, 185, 188, 189, 202 a 270 z dôvodu, že žalobkyňa nebola adresátom uvedeného rozhodnutia, a že konanie začaté voči nej bolo skončené (odôvodnenie č. 78 rozhodnutia o peroxidoch). Niektoré pasáže rozhodnutia o peroxidoch, týkajúce sa konštatovaného porušenia žalobkyne, najmä odôvodnenia č. 169 a 176, ktoré žalobkyňa spochybnila v rámci správneho konania, sú totiž nepresné. V každom prípade musia byť zrušené obchodné tajomstvá obsiahnuté v odôvodnení č. 45 (trhový podiel žalobkyne), v odôvodnení č. 106 (tabuľka 4), v odôvodneniach č. 168 a 175 (meno M. S.), ako aj v odôvodneniach č. 173 až 177 a 510 [podrobné hodnotenie žalobkyne v rámci rokovaní o nadobudnutí s treťou osobou].

16 Listom zo 6. apríla 2004 Komisia oznámila žalobkyni, že utajila všetky zmienky o žalobkyni v predbežnom znení rozhodnutia o peroxidoch určenom na uverejnenie tak, že pripojila zodpovedajúce znenie neobsahujúce dôverné informácie. Komisia si však vyhradila právo zaujať svoj postoj k žiadosti žalobkyne o dôverné zaobchádzanie v konečnom znení rozhodnutia o peroxidoch určenom na uverejnenie.

17 Listom z 13. apríla 2004 žalobkyňa požiadala tiež o odstránenie jej mena z odôvodnenia č. 15 a z tabuľky 4 rozhodnutia o peroxidoch a s výhradou týchto zmien súhlasila s predbežným uverejnením uvedeného rozhodnutia.

18 Listom z 22. júna 2004 Komisia žalobkyni oznámila predbežné znenie rozhodnutia o peroxidoch, neobsahujúce dôverné informácie a žiadnu zmienku o žalobkyni, tak ako malo byť v čo najkratšom čase uverejnené na internetových stránkach Komisie.

19 Listom z 28. júna 2004 Komisia oznámila žalobkyni svoj úmysel zamietnuť žiadosť o dôverné zaobchádzanie týkajúce sa zmienky o žalobkyni v konečnom znení rozhodnutia o peroxidoch určeného na uverejnenie. V tomto rozhodnutí totiž Komisia dospela k záveru o porušení článku 81 ES žalobkyňou, avšak v dôsledku premlčania nebolo možné žalobkyni uložiť pokutu. Komisia však súhlasila s tým, aby v konečnom znení rozhodnutia o peroxidoch, neobsahujúcom dôverné informácie, bolo utajené meno konateľa žalobkyne, M. S., ako aj zmienky o podrobnom hodnotení žalobkyne v rámci rokovaní o nadobudnutí s treťou osobou, a aby boli nahradené presné údaje o trhových podieloch žalobkyne rozpätiami trhových podielov. Napokon Komisia žalobkyňu informovala o možnosti obrátiť sa na úradníka povereného vypočutím v súlade s článkom 9 rozhodnutia 2001/462 v prípade, ak by mala v úmysle trvať na žiadosti o dôverné zaobchádzanie.

20 Listom z 12. júla 2004 žalobkyňa požiadala úradníka povereného vypočutím, aby z konečného znenia rozhodnutia o peroxidoch určeného na uverejnenie odstránil všetky zmienky o žalobkyni v súlade s predbežným znením uverejneným na internetových stránkach Komisie. V tomto liste žalobkyňa zopakovala dôvody, ktoré uviedla vo svojom liste zo 4. marca 2004, a upresnila, že musí byť odstránená chybná zmienka o jej údajnej účasti na zistenom porušení, obsiahnutá v odôvodneniach č. 15, 45, 61, 66, 71, 78, 81, 106 (tabuľka 4), v odôvodneniach č. 108, 120 až 123, 156 až 177, 184, 185, 188, 189, 202, 270, 271, 319, 328, 366, 399, 423 a 510, ako aj v bode 1.3.1 obsahu. Na podporu tejto žiadosti žalobkyňa uviedla, že tieto údaje by mohli tretím osobám poskytnúť dôkazy na účely podania žalôb o náhradu škody proti žalobkyni a spôsobiť ujmu na jej dobrej povesti na trhu. Navyše po skončení vyšetrovacieho konania týkajúceho sa žalobkyne Komisia už nie je oprávnená vytýkať žalobkyni porušenie článku 81 ES, ako ani na tento účel prijať rozhodnutie spôsobujúce jej ujmu. Okrem toho skutočnosť, že rozhodnutie o peroxidoch nebolo určené žalobkyni, ju neprijateľným spôsobom zbavuje možnosti podať priamu žalobu proti uvedenému rozhodnutiu. Napokon, postoj Komisie by bol nezlučiteľný s cieľom pravidiel o premlčaní, ako aj so zásadami právnej istoty a prezumpcie neviny.

21 Listom z 13. septembra 2004 prijal úradník poverený vypočutím na základe článku 9 tretieho odseku rozhodnutia 2001/462 prvé rozhodnutie. V tomto rozhodnutí odmietol z konečného znenia rozhodnutia o peroxidoch určeného na uverejnenie odstrániť zmienky o žalobkyni — s výnimkou mena M. S., údajov o podrobnom hodnotení žalobkyne a údaji o trhovom podiele žalobkyne, ktorý musí byť nahradený údajom o rozpätí trhových podielov — s odôvodnením, že nejde o obchodné tajomstvo, keďže pojem obchodné tajomstvo predpokladá, že sprístupnenie dotknutej informácie predstavuje vážny zásah do záujmov dotknutej osoby. Jednak, pokiaľ ide o nebezpečenstvo podania žalôb o náhradu škody podľa vnútroštátneho práva, úradník poverený vypočutím došiel k záveru, že toto nebezpečenstvo samo osebe nepredstavuje vážny a nespravodlivý zásah do záujmov žalobkyne, ktorý by mohol odôvodňovať ochranu namietaných údajov. Žaloby o náhradu škody prejednávané pred vnútroštátnymi súdmi, za predpokladu, že by boli dôvodné, by boli

totiž prijateľným dôsledkom porušenia práva Spoločenstva a vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže. Úradník poverený vypočutím upresnil, že žalobkyňa nebola adresátom rozhodnutia o peroxidoch, a že toto rozhodnutie, keďže v ňom chýbalo konštatovanie o porušení článku 81 ES žalobkyňou, teda nie je právne záväzné pre vnútroštátne súdy. Úradník poverený vypočutím ďalej uviedol, že prípadné poškodenie dobrej povesti žalobkyne je primeraným dôsledkom uverejnenia rozhodnutia o peroxidoch za predpokladu účasti žalobkyne na uvádzaných kartelových dohodách. Napokon úradník poverený vypočutím potvrdil, že aj za predpokladu, ak by zistenia obsiahnuté v rozhodnutí o peroxidoch neboli skutkovo overené, čo úradník poverený vypočutím nebol oprávnený overovať, nevyplývala by z toho žiadna závažná a trvalá ujma pre žalobkyňu, ktorej povaha by napadnutým informáciám mohla priznať povahu obchodného tajomstva.

22 V tom istom liste úradník poverený vypočutím navyše v osobitnej rubrike nazvanej „Rešpektovanie práv na obhajobu“ usúdil, že s cieľom zabezpečiť práva žalobkyne na obhajobu, informácie o údajnej účasti žalobkyne na regionálnej kartelovej dohode v Španielsku, nachádzajúce sa v odôvodneniach č. 176, 262 a 328 rozhodnutia o peroxidoch, musia byť utajené, keďže žalobkyňa vzhľadom na chýbajúcu zmienku o týchto skutočnostiach v oznámení o výhradách nemala možnosť v tomto smere predložiť pripomienky.

23 Listom z 27. septembra 2004 žalobkyňa oznámila svoj úmysel podať žalobu na Súd prvého stupňa proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o dôverné zaobchádzanie, obsiahnutom v liste úradníka povereného vypočutím z 13. septembra 2004, a požiadala o odklad uverejnenia konečného znenia rozhodnutia o peroxidoch obsahujúceho zmienky o nej, a to až do skončenia sporu.

24 Listom z 1. októbra 2004 obsahujúcim rozhodnutie (2004) D/204343 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) úradník poverený vypočutím zopakoval dôvody uvedené vo svojom liste z 13. septembra 2004. Úradník poverený vypočutím okrem toho uviedol, že Komisia odkladá uverejnenie rozhodnutia o peroxidoch vo forme opísanej

v napadnutom rozhodnutí až do okamihu, kedy žalobkyňa bude môcť v súlade s článkom 242 ES podať na Súd prvého stupňa návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

25 Listom z 15. októbra 2004 žalobkyňa úradníkovi poverenému vypočutím oznámila, že nepodá návrh na nariadenie predbežného opatrenia vzhľadom na prísne podmienky dôvodnosti takéhoto návrhu stanovené judikatúrou.

26 Listom z 18. októbra 2004 úradník poverený vypočutím odpovedal, že vzhľadom na to, že žalobkyňa sa vzdala práva podať návrh na nariadenie predbežného opatrenia na Súd prvého stupňa, neexistuje žiadna ďalšia prekážka pre zamýšľané uverejnenie konečného znenia rozhodnutia o peroxidoch.

27 Následne Komisia uverejnila na internetových stránkach svojho generálneho riaditeľstva (DG) pre hospodársku súťaž rozhodnutie o peroxidoch v znení neobsahujúcom dôverné informácie, ktoré obsahovalo zmienku o žalobkyni a iné informácie, ktoré napáda.

28 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 10. decembra 2004 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

29 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (tretia komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania. Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté počas pojednávania 8. júna 2006.

30 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom zamieta jej žiadosť smerujúcu k odstráneniu akejkoľvek zmienky o nej z uverejneného konečného znenia rozhodnutia o peroxidoch,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

31 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— žalobu zamietol,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

A — *O prípustnosti žaloby o neplatnosť*

1. *Tvrdenia účastníkov konania*

32 Komisia spochybňuje právny záujem žalobkyne na podaní žaloby, a teda prípustnosť tejto žaloby.

33 Komisia sa domnieva, že vzhľadom na to, že sa žalobkyňa vzdala práva podať na Súd prvého stupňa návrh na nariadenie predbežného opatrenia a že rozhodnutie o peroxidoch bolo medzičasom uverejnené aj s napádanými údajmi, žalobkyňa nemá ďalej právny záujem na podaní žaloby proti tomuto rozhodnutiu. Samotná žalobkyňa pripustila tento chýbajúci záujem na konaní v liste z 27. septembra 2004, keď uviedla, že uverejnenie by malo za následok neaktuálnosť jej žaloby.

34 Podľa Komisie žalobkyňa nijako neuvádza, v čom spočíva obchodné tajomstvo napadnutých a uverejnených informácií. V každom prípade by prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia nezmenilo nič na skutočnosti, že tretie osoby sa s uvedenými informáciami oboznámili a pravdepodobnosť, že porovnateľná situácia sa v budúcnosti zopakuje, je minimálna. Je preto sporné, či uvedené zrušenie môže vyvolať právne účinky (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. septembra 1995, Antillean Rice Mills a i./Komisia, T-480/93 a T-483/93, Zb. s. II-2305, body 59 a 60).

35 Podľa názoru Komisie je žaloba založená na nesprávnej domnienke, že napadnuté údaje majú záväznú povahu. No zistenia týkajúce sa porušení, akými sú zistenia v prípade žalobkyne, ktoré sú obsiahnuté iba v odôvodnení rozhodnutia o peroxidoch, bez akéhokoľvek formálneho vyjadrenia vo výroku tohto rozhodnutia, nie sú záväzné (rozsudok Súdneho dvora zo 16. decembra 1975, Suiker Unie a i./Komisia, 40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Zb. s. 1663, bod 315, rozsudky Súdu prvého stupňa z 28. apríla 1994, AWS Benelux/Komisia, T-38/92, Zb. s. II-211, bod 34; zo 6. apríla 1995, Baustahlgewebe/Komisia, T-145/89, Zb. s. II-987, body 35, 55 a nasl., a z 11. marca 1999, Aristrain/Komisia, T-156/94, Zb. s. II-645, uverejnené úryvky, bod 699). Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého jej záujem na konaní vyplýva zo skutočnosti, že prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia by mohlo predstavovať základ pre podanie žaloby z titulu náhrady škody proti Komisii, za predpokladu, že žalobkyňa bude zaviazaná na náhradu škody a úrokov z omeškania v rámci vnútroštátneho konania, sa Komisia domnieva, že toto tvrdenie je čisto hypotetické a pripomína, že žalobkyňa nie je adresátom rozhodnutia, ktoré by pre vnútroštátne súdy záväzne konštatovalo porušenie článku 81 ES.

36 Žalobkyňa v zásade tvrdí, že jej žaloba proti napadnutému rozhodnutiu je prípustná.

2. *Posúdenie Súdom prvého stupňa*

37 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že predmetná žaloba smeruje proti napadnutému rozhodnutiu, ktoré bolo prijaté na základe článku 9 tretieho odseku rozhodnutia 2001/462 a ktorým Komisia čiastočne zamietla žiadosť o dôverné zaobchádzanie podanú žalobkyňou s odôvodnením, že táto žiadosť smerovala voči niektorým pasážam znenia rozhodnutia o peroxidoch určeného na uverejnenie, neobsahujúceho dôverné informácie. Cieľom predmetnej žaloby teda nie je spochybniť zákonnosť rozhodnutia o peroxidoch ako takú. Okrem toho účastníci konania nenamietajú skutočnosť, že uplynula lehota, v ktorej bolo možné podať žalobu proti rozhodnutiu o peroxidoch, ktorého kópia bola predložená žalobkyni 19. februára 2004, a že toto rozhodnutie sa stalo právoplatné vo vzťahu k žalobkyni, keďže ako konečné rozhodnutie je vo vzťahu k nej spôsobilé vyvolať záväzné právne účinky.

38 Ak by aj žalobkyňa mala možnosť včas podať žalobu proti rozhodnutiu o peroxidoch a žalobu nepodala, neznamená to ešte, že nemá záujem na konaní smerujúcom proti napadnutému rozhodnutiu. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že tento záujem predpokladá, že zrušenie napadnutého aktu je samo osebe spôsobilé vyvolať právne dôsledky (pozri rozsudok Antillean Rice Mills a i./Komisia, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 59 a tam citovanú judikatúru; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok Súdneho dvora z 24. júna 1986, AKZO Chemie/Komisia, 53/85, Zb. s. 1965, bod 21), že žaloba je tak vo svojom dôsledku spôsobilá zabezpečiť prospech účastníkovi konania, ktorý ju podal (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 25. júla 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, bod 21), a že tento účastník konania odôvodní vzniknutý a trvajúci záujem na zrušení uvedeného aktu (uznesenie Súdu prvého stupňa zo 17. októbra 2005, First Data a i./Komisia, T-28/02, Zb. s. II-4119, bod 42).

39 V tejto súvislosti je potrebné po prvé konštatovať, že otázka, či zrušenie napadnutého rozhodnutia je spôsobilé zabezpečiť žalobkyni prospech, čiže či môže odôvodniť jej záujem na konaní, závisí od skúmania veci samej, a teda od výkladu dosahu pojmu „obchodné tajomstvo“ v zmysle článku 9 prvého odseku rozhodnutia 2001/462 v spojení s článkom 21 ods. 2 nariadenia č. 17. Za predpokladu, že žiadosť o dôverné zaobchádzanie podaná žalobkyňou by sa dotýkala aspoň čiastočne obchodného tajomstva upraveného v uvedených ustanoveniach — otázka, o ktorej musí byť rozhodnuté v rámci skúmania dôvodnosti predmetnej žaloby — by totiž napadnuté rozhodnutie zamietajúce túto žiadosť bolo protiprávne v rozsahu, v akom nesprávne uplatnilo tento pojem. Tým by zrušenie napadnutého rozhodnutia mohlo žalobkyni zabezpečiť výhodu v tom, že Komisia by z tohto zrušenia musela v súlade s článkom 233 ES vyvodiť nevyhnutné dôsledky z uverejnenia rozhodnutia o peroxidoch, ktoré podľa článku 21 ods. 2 nariadenia č. 17 musí zohľadňovať legitímny záujem žalobkyne na neprezradení jej obchodného tajomstva.

40 Po druhé, na rozdiel od tvrdenia Komisie, samotná skutočnosť, že napádané údaje už boli uverejnené a že určité tretie osoby sa už mohli s nimi oboznámiť, nemôže žalobkyňu zbaviť záujmu na konaní smerujúcom proti napadnutému rozhodnutiu. Naopak, trvajúce sprístupnenie týchto údajov naďalej poškodzuje záujmy žalobkyne, a to najmä jej dobrú povesť, čo zakladá vzniknutý a existujúci záujem v zmysle judikatúry citovanej v bode 38 tohto rozsudku. Okrem toho akýkoľvek odlišný výklad, ktorý by prípustnosť žaloby podmieňoval sprístupnením alebo nesprístupnením namietaných údajov Komisiou — a teda skutočnosťou, ktorú Komisia vykonala — by Komisii dovoľoval vyhnúť sa súdnemu preskúmaniu tým, že údaje sprístupní aj vtedy, ak by to bolo protiprávne.

41 Zo všeobecnejšieho hľadiska, posúdenie vykonané v bodoch 39 a 40 tohto rozsudku bolo potvrdené judikatúrou, podľa ktorej zrušenie rozhodnutia je samo osebe spôsobilé vyvolať právne dôsledky, najmä tým, že zaväzuje Komisiu prijať opatrenia vyplývajúce z rozsudku Súdu prvého stupňa v súlade s článkom 233 ES, a vyhýba sa opakovaniu takýchto praktík zo strany Komisie (pozri v tomto zmysle rozsudok

Súdu prvého stupňa z 9. novembra 1994, Scottish Football/Komisia, T-46/92, Zb. s. II-1039, bod 14 a tam citovanú judikatúru). V prejednávanej veci bolo pritom znenie napadnutého rozhodnutia o peroxidoch, neobsahujúce dôverné informácie, presne skopírované na internetovej stránke, bez odstránenia pasáží týkajúcich sa žalobkyne. V dôsledku toho by prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia, čo i len čiastočné, zaväzovalo Komisiu podľa článku 233 ES prestať uverejňovať niektoré namietané pasáže.

42 Vzhľadom na uvedené je námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou potrebné zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné skúmať ďalšie tvrdenia účastníkov konania v tomto kontexte.

B — *O veci samej*

1. *Poznámka na úvod*

43 Žalobkyňa na podporu svojej žaloby uvádza tri žalobné dôvody spočívajúce po prvé v porušení článku 21 nariadenia č. 17, po druhé v nedostatku právomoci Komisie s ohľadom na články 3 a 15 nariadenia č. 17 prijať a uverejniť rozhodnutie konštatujúce porušenie, ktoré je žalobkyni pripisované, a po tretie v porušení jej práva na účinnú súdnu ochranu.

2. *O žalobnom dôvode vyplývajúcom z porušenia článku 21 nariadenia č. 17*

a) Tvrdenia účastníkov konania

44 Žalobkyňa tvrdí, že už samotná skutočnosť, že nie je adresátom rozhodnutia o peroxidoch, Komisii zakazuje, aby v tomto rozhodnutí uverejnila zistenia týkajúce sa žalobkyne.

45 Podľa žalobkyne sa uverejnenie podľa článku 21 ods. 2 nariadenia č. 17 dotýka iba strán. Pojem „strany" v zmysle tohto ustanovenia sa pritom vzťahuje iba na adresátov rozhodnutia ukladajúceho pokutu a nie na dané podniky, ktoré nie sú adresátmi takéhoto rozhodnutia. Uverejnenie takéhoto rozhodnutia, ktoré obsahuje zistenia spôsobujúce ujmu podnikom, ktoré nie sú jeho adresátmi, by totiž pre tieto podniky predstavovalo sankciu z dôvodu negatívnych ohlasov, ktoré by takéto uverejnenie malo na ich dobrú povesť, a z dôvodu zvýšeného rizika, že tieto podniky budú na základe dôkazov vyplývajúcich z uvedeného rozhodnutia vystavené žalobám o náhradu škody, ktoré na vnútroštátne súdy môžu podať tretie osoby. Podľa názoru žalobkyne nie sú tieto podniky na rozdiel od adresátov rozhodnutia navyše oprávnené spochybniť dôvodnosť týchto zistení s cieľom vyhnúť sa negatívnym účinkom a uvedenému riziku, čo predstavuje neprípustné obmedzenie ich práva na účinnú súdnu ochranu.

46 Na pojednávaní žalobkyňa, odvolávajúc na argumentáciu, ktorú rozvinula vo svojom druhom žalobnom dôvode a na rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. mája 2006, Bank Austria Creditanstalt/Komisia (T-198, Zb. s. II-1429), v podstate uviedla, že právomoc Komisie uverejniť rozhodnutie zakotvená v článku 21 ods. 2 nariadenia č. 17 je obmedzená, a to jednak ochranou profesijného tajomstva podľa článku 287 ES, ktorá zahŕňa rovnako aj sprístupnenie skutočností, akými sú skutočnosti uvedené v článku 4 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho

parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331), a jednak tiež zásadou prezumpcie neviny, tak ako je zakotvená v článku 48 Charty základných práv Európskej únie prijatej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1), a vo svetle ktorej musí byť posudzovaný rozsah právomoci Komisie uverejňovať rozhodnutia. Zásada prezumpcie neviny totiž Komisii zakazuje sprístupňovať skutočnosti v neprospech dotknutého podniku, ktoré dotknutý podnik nemal príležitosť napadnúť súdnou cestou.

47 V dôsledku toho uverejnenie rozhodnutia o peroxidoch obsahujúce zistenia týkajúce sa údajného protiprávneho konania žalobkyne predstavuje porušenie článku 21 ods. 2 nariadenia č. 17.

48 Komisia sa domnieva, že skutočnosť, že rozhodnutie o peroxidoch nebolo určené žalobkyni, nemá dopad na jej právomoc uverejniť toto rozhodnutie v znení obsahujúcom zmienky o žalobkyni. Platí to o to viac, že žalobkyňa bola účastníkom správneho konania až kým sa vo vzťahu k nej neskončilo.

49 Podľa názoru Komisie jediným obmedzením jej právomoci uverejňovať rozhodnutia, stanoveným v druhej časti vety článku 21 ods. 2 nariadenia č. 17, je jej povinnosť brať ohľad na legitímny záujem podnikov pri ochrane ich obchodných tajomstiev. Prvá časť vety tohto ustanovenia odkazuje naproti tomu iba na minimálne požiadavky, ktoré musia uverejnenia spĺňať, a to uvedenie mien strán a hlavného obsahu rozhodnutia.

50 Judikatúra tento výklad potvrdila, keď priznala, že uverejnenia idúce nad rámec týchto požiadaviek sú neprípustné. Uverejnenie celého textu rozhodnutia ukladajúceho pokuty je teda prípustné, a to aj vtedy, ak rozhodnutia prijaté na základe

článku 15 nariadenia č. 17 nie sú rozhodnutiami spomenutými v článku 21 ods. 1 uvedeného nariadenia (rozsudky Súdneho dvora z 15. júla 1970, Chemiefarma/Komisia, 41/69, Zb. s. 661, body 101 až 103, a zo 14. júla 1972, Francolor/Komisia, 54/69, Zb. s. 851, body 30 a 31). V dôsledku toho Komisia v napadnutom rozhodnutí, opierajúc sa o túto judikatúru, oprávnene konštatovala, že Komisia môže uverejniť rovnako rozhodnutia alebo časti týchto rozhodnutí, pri ktorých sekundárne právo neukladá povinnosť uverejnenia, pod podmienkou, že tým nedôjde k vyzradeniu obchodného tajomstva.

51 Komisia navyše tvrdí, že aj v prípade, ak by sa výraz „strany“ nachádzajúci sa v prvej časti vety článku 21 ods. 2 nariadenia č. 17 vzťahoval iba na adresátov rozhodnutia, zo širšieho výrazu „podnik“ — a nie z výrazu strana — použitého v druhej časti tejto vety, vyplýva, že vo uverejnenom rozhodnutí môžu byť spomenuté iné osoby ako strany.

52 Komisia sa tiež domnieva, že nezáväzné údaje o žalobkyni obsiahnuté v rozhodnutí o peroxidoch, ktoré nenachádzajú formálny výraz o výroku uvedeného rozhodnutia, nie sú v zmysle judikatúry (rozsudok Súdneho dvora zo 14. decembra 2000, Masterfoods a HB, C-344/98, Zb. s. I-11369, bod 52) predmetom rozhodnutia Komisie, ktorý by vnútroštátne súdy boli povinné zohľadniť v rámci prípadného konania o náhradu škody (rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. marca 2000, Coca-Cola/Komisia, T-125/97 a T-127/97, Zb. s. II-1733, bod 86). V prejednávanej veci teda posúdenia Komisie nachádzajúce sa v odôvodnení rozhodnutia o peroxidoch môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť, keďže ako dôvody pre vydanie aktu spôsobujúceho ujmu predstavujú nevyhnutný základ výrokovej časti aktu (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 17. septembra 1992, NBV a NVB/Komisia, T-138/89, Zb. s. II-2181, bod 31; z 8. októbra 1996, Compagnie maritime belge transports a i./Komisia, T-24/93 až T-26/93 a T-28/93, Zb. s. II-1201, bod 150, a zo 7. októbra 1999, Irish Sugar/Komisia, T-228/97, Zb. s. II-2969, bod 178). Naproti tomu údaje týkajúce sa porušení obsiahnuté v odôvodnení nepredstavujú takýto základ a nespôsobujú ujmu iným stranám ako ani tretím osobám. Z toho vyplýva, že Komisia v napadnutom

rozhodnutí správne konštatovala, že rozhodnutie nie je rozhodnutím, ktoré by záväzne vo vzťahu k vnútroštátnym súdom konštatovalo porušenie článku 81 ES, ktorého sa dopustila žalobkyňa.

53 Rozhodnutie o peroxidoch totiž, pokiaľ ide o žalobkyňu, neobsahuje žiadne záväzné zistenie, ktoré by umožňovalo predvídať autonómne rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ale obsahuje iba opis správania sa žalobkyne, ktorý má prispieť k pochopeniu pôvodu a kontextu porušenia, ktorého sa dopustili adresáti uvedeného rozhodnutia. Tým je vylúčená možnosť, aby bola žalobkyňa bez toho, aby sa mohla brániť, vystavená prípadným žalobám o náhradu škody pred vnútroštátnymi súdmi. Osobitne, napriek opačnému tvrdeniu žalobkyne, uverejnené rozhodnutie o peroxidoch nie je možné použiť ako rozhodujúci dôkaz v jej neprospech a ani nemôže značne uľahčiť dokazovanie tretími osobami v rámci takéhoto sporu.

54 Okrem toho sa Komisia domnieva, že článok 30 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) — ustanovenie, ktoré nahradilo článok 21 nariadenia č. 17 a rozšírilo podmienky uverejňovania tak, aby v budúcnosti výslovne zahŕňal aj rozhodnutia ukladajúce pokuty a penále — jej postoj podporuje a nijako neodporuje jej predošlej praxi v oblasti uverejňovania. Uverejňovanie slúži jednak na zabezpečenie transparentnosti správy a jednak, pokiaľ ide najmä o rozhodnutia ukladajúce sankcie, má odradzujúci charakter v súlade s cieľom všeobecnej prevencie uznaným Súdnym dvorom v rozsudku Chemiefarma/Komisia, už citovanom v bode 50 vyššie. Podľa Komisie údajná sankcia voči žalobkyni, ktorú predstavuje uverejnenie namietaných údajov, nemôže spochybniť cieľ všeobecnej prevencie ako ani zmeniť dosah pravidiel o premlčaní tým, že rozšíri ich pôsobnosť obmedzením právomoci Komisie uverejňovať rozhodnutia. V tejto súvislosti Komisia zdôrazňuje, že pokiaľ ide o premlčanie v oblasti ukladania sankcií, článok 25 nariadenia č. 1/2003 teraz výslovne poukazuje na „právomoci zverené Komisii článkami 23 a 24“, a teda neodkazuje na uverejňovanie rozhodnutí na základe článku 30 uvedeného nariadenia.

55 Napokon, na pojednávaní sa Komisia odvolávala na riešenie obsiahnuté v rozsudku Bank Austria Creditanstalt/Komisia, už citovanom v bode 46 vyššie (bod 89), podľa ktorého zahrnutie skutkových zistení týkajúcich sa kartelovej dohody do rozhodnutia o uložení pokút nemôže byť podmienené tým, že Komisia má právomoc konštatovať zodpovedajúce porušenie, alebo tým, že Komisia skutočne konštatovala takéto porušenie, a podľa ktorého Komisia je oprávnená v rozhodnutí, v ktorom sa konštatuje porušenie a ukladá pokuta, opísať skutkové a časové súvislosti, za ktorých došlo k inkriminovanému konaniu. Komisia rovnako zdôraznila, že podľa tohto rozsudku by to isté platilo aj pre uverejnenie tohto opisu, keďže ho možno použiť s cieľom umožniť dotknutej verejnosti úplne pochopiť dôvody takéhoto rozhodnutia, a je vecou Komisie posúdiť vhodnosť zahrnutia takýchto skutočností.

56 V dôsledku toho je žalobný dôvod vyplývajúci z porušenia článku 21 ods. 2 nariadenia č. 17 potrebné zamietnuť.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

Úvodná poznámka

57 Žalobkyňa vo svojom prvom žalobnom dôvode v podstate spochybňuje rozsah právomoci Komisie uverejniť na základe článku 21 ods. 2 nariadenia č. 17 rozhodnutie prijaté na základe nariadenia č. 17, ktoré jej nebolo určené, a v ktorého odôvodnení, a teda nie vo výroku, Komisia zistila porušenie, ktorého sa dopustila žalobkyňa. Na podporu tohto žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate uvádza, že jednak nie je „stranou“ v zmysle prvej časti vety článku 21 ods. 2 nariadenia č. 17, ktorá môže byť predmetom takéhoto uverejnenia, a jednak že uverejnenie rozhodnutia o peroxidoch

jej spôsobuje ujmu, keďže sprístupňuje informácie podliehajúce profesijnému tajomstvu v zmysle článku 287 ES.

58 Súd prvého stupňa považuje za vhodné začať skúmaním dôvodnosti druhej časti prvého žalobného dôvodu týkajúcej sa rozsahu právomoci Komisie uverejňovať rozhodnutia so zreteľom na článok 287 ES.

O rozsahu právomoci Komisie uverejňovať rozhodnutia podľa článku 21 nariadenia č. 17

59 Na úvod je potrebné pripomenúť obsah článku 21 nariadenia č. 17, ktorý upravuje rozsah právomoci Komisie uverejňovať rozhodnutia.

60 Článok 21 ods. 1 nariadenia č. 17 jednak vymenováva druhy rozhodnutí, ktoré je Komisia oprávnená uverejniť, medzi ktoré je podľa judikatúry potrebné pridať rozhodnutia ukladajúce pokuty podľa článku 15 uvedeného nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudky Chemiefarma/Komisia, už citovaný v bode 50 vyššie, body 101 až 104, a Francolor/Komisia, už citovaný v bode 50 vyššie, body 30 a 31). Ďalej článok 21 ods. 2 uvedeného nariadenia v prvej časti vety stanovuje, že „publikácia bude uvádzať mená strán a hlavný obsah rozhodnutia“. Okrem toho podľa druhej časti vety článku 21 ods. 2 uvedeného nariadenia musí Komisia „brať ohľad na legitímny záujem podnikov pri ochrane ich obchodných tajomstiev“.

61 Zo všeobecnejšieho hľadiska je potrebné najprv zdôrazniť, že hoci uverejnenie aktu nie je výslovne upravené Zmluvami alebo všeobecne záväzným právnym aktom Spoločenstva, zo systému vytvoreného Zmluvami, najmä článkom 1 EÚ, z článkov 254 ES a 255 ES, ako aj zo zásady otvorenosti a zásady transparentného konania orgánov Spoločenstva, ktoré sú v nich zakotvené, vyplýva, že pri neexistencii ustanovení, ktoré by výslovne prikazovali alebo zakazovali uverejnenie, je možnosť orgánov uverejňovať akty, ktoré prijímajú, pravidlom. Z tohto pravidla však existujú výnimky v rozsahu, v akom právo Spoločenstva najmä prostredníctvom ustanovení zaručujúcich rešpektovanie profesijného tajomstva bráni sprístupneniu týchto aktov alebo niektorých informácií, ktoré obsahujú. Z toho dôvodu článok 21 ods. 2 nariadenia č. 17 nemá za cieľ obmedziť slobodu Komisie zámerne uverejniť podrobnejšie znenie svojho rozhodnutia, ako je nevyhnutné minimum, a zahrnúť do neho aj informácie, ktorých uverejnenie sa nevyžaduje, pokiaľ sprístupnenie týchto informácií nie je v rozpore s ochranou profesijného tajomstva (rozsudok Bank Austria Creditanstalt/Komisia, už citovaný v bode 46 vyššie, body 69 a 79).

62 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že druhá časť článku 21 ods. 2 nariadenia č. 17 je podobne ako článok 20 uvedeného nariadenia iba konkretizáciou ochrany profesijného tajomstva podľa článku 287 ES v sekundárnom práve Spoločenstva, a že konanie stanovené v článku 9 rozhodnutia 2001/462 je zamerané iba na výkon procesných požiadaviek, ktoré Súdny dvor na tomto základe priznal v rozsudku AKZO Chemie/Komisia, už citovanom v bode 38 vyššie (najmä body 29 a 30; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok Bank Austria Creditanstalt/Komisia, už citovaný v bode 46 vyššie, bod 28). Toto konanie sa teda uplatní vtedy, keď Komisia zamýšľa v rámci konania v oblasti hospodárskej súťaže sprístupniť informácie, ktoré môžu predstavovať zásah do ochrany profesijného tajomstva v zmysle článku 287 ES (prvý a druhý odsek), a to v akejkoľvek forme, vrátane uverejnenia rozhodnutia v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* (tretí odsek) alebo na internete.

63 Súd prvého stupňa ďalej konštatuje, že článok 287 ES a ani nariadenie č. 17 výslovne neuvádzajú, na ktoré informácie nad rámec obchodného tajomstva sa vzťahuje

profesijné tajomstvo. Z voľnej formulácie článku 287 ES (ktorý zakazuje sprístupnenie „informácií chránených služobným tajomstvom, najmä informácií o podnikoch, ich obchodných stykoch alebo nákladových položkách“), z článku 13 ods. 1 nariadenia č. 2842/98 a z judikatúry vyplýva, že pojem „informácie chránené služobným tajomstvom“ zahrnuje rovnako dôverné informácie, ktoré nie sú obchodným tajomstvom (rozsudok Súdneho dvora zo 7. novembra 1985, Adams/Komisia, 145/83, Zb. s. 3539, bod 34; rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1996, Postbank/Komisia, T-353/94, Zb. s. II-921, bod 86).

64 Z tohto širšieho chápania pojmu „informácie chránené služobným tajomstvom“ vyplýva, že článok 21 nariadenia č. 17 a článok 9 rozhodnutia 2001/462 majú byť vykladané v tom zmysle, že sa podobne ako článok 13 ods. 1 nariadenia č. 2842/98 uplatnia tak na obchodné tajomstvo, ako aj na iné dôverné informácie. Okrem toho je potrebné pripomenúť, že dôverná povaha informácií, ktoré ako profesijné tajomstvo vyžadujú ochranu na základe článku 287 ES, môže vyplývať rovnako z ďalších ustanovení primárneho alebo sekundárneho práva Spoločenstva, ako napríklad z ustanovení článku 4 nariadenia č. 1049/2001 (citovaný v bode 46 vyššie) alebo dokonca z ustanovení článku 286 ES a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 2001, s. 1; Mim. vyd. 13/026, s. 102) (pozri v tomto zmysle tiež rozsudok Banka Austria Creditanstalt/Komisia, už citovaný v bode 46, body 34 a 35).

65 Pokiaľ ide všeobecne o povahu obchodného tajomstva alebo iných informácií, na ktoré sa vzťahuje profesijné tajomstvo, je v prvom rade nevyhnutné, aby toto obchodné tajomstvo alebo dôverné informácie boli známe iba obmedzenému počtu osôb. Ďalej musí ísť o informácie, ktorých sprístupnenie môže spôsobiť závažnú ujmu osobe, ktorá ich poskytla, alebo tretím osobám [rozsudok Postbanka/Komisia, už citovaný v bode 63 vyššie, bod 87, a pozri tiež oznámenie Komisie 2005/C 325/07 z 22. decembra 2005 o pravidlách prístupu k spisu Komisie vo veciach podľa článkov 81 [ES] a 82 [ES], článkov 53, 54 a 57 Dohody o EHP a nariadenia Rady

(ES) č. 139/2004 (Ú. v. EÚ C 325, s. 7), body 3.2.1 a 3.2.2]. Nakoniec je nevyhnutné, aby si záujmy, ktoré by mohli byť poškodené sprístupnením informácií, zasluhovali ochranu. Posúdenie dôvernej povahy informácie v tejto súvislosti vyžaduje vyváženie individuálnych legitímnych záujmov, ktoré odporujú tomuto sprístupneniu, a všeobecného záujmu, ktorý vyžaduje, aby orgány Spoločenstva pri výkone svojich činností čo možno najviac rešpektovali zásadu otvorenosti (rozsudok Bank Austria Creditanstalt/Komisia, už citovaný v bode 46 vyššie, bod 71).

66 Z toho na jednej strane vyplýva, že keď úradník poverený vypočutím prijme rozhodnutie na základe článku 9 tretieho odseku rozhodnutia 2001/462, je povinný skúmať nielen to, či znenie rozhodnutia prijatého na základe nariadenia č. 17, ktoré je určené na uverejnenie, obsahuje obchodné tajomstvo alebo iné dôverné informácie požívajúce podobnú ochranu, ale musí tiež overiť, či toto znenie obsahuje iné informácie, ktoré nemôžu byť sprístupnené verejnosti buď z dôvodu pravidiel práva Spoločenstva, ktoré ich osobitne chránia, alebo z dôvodu, že patria medzi informácie, na ktoré sa v dôsledku ich povahy vzťahuje profesijné tajomstvo (rozsudok Banka Austria Creditanstalt/Komisia, už citovaný v bode 46 vyššie, bod 34). Na druhej strane Súd prvého stupňa v rámci preskúmania zákonnosti musí dbať na to, aby úradník poverený vypočutím dodržiaval hranice vlastného mandátu, tak ako je vymedzený, a teda musí skúmať, či tento úradník správne uplatnil ochranu profesijného tajomstva v prejednávanom prípade. Napriek tomu Súd prvého stupňa nemôže úradníkovi poverenému vypočutím vytýkať, že nenapravil prípadné nezrovnalosti, ktorých sa dopustila Komisia pri prijatí rozhodnutia, ktoré bolo uverejnené, vzhľadom na to, že preskúmanie týchto nezrovnalostí nespadá do jeho právomocí. Súd prvého stupňa teda nemôže spochybniť formálnu zákonnosť ako ani dôvodnosť rozhodnutia, ktoré má byť uverejnené, a to ani vtedy, ak by toto rozhodnutie malo závažné nedostatky.

67 Otázku, či a v akom rozsahu sú údaje namietané žalobkyňou chránené profesijným tajomstvom podľa článku 287 ES, je potrebné skúmať s ohľadom na zásady uvedené v bodoch 59 až 66 tohto rozsudku.

O ochrane profesijného tajomstva namietaných informácií

— Všeobecná poznámka

68 Vzhľadom na uvedené je potrebné preskúmať, či sú namietané údaje informáciami podliehajúcimi profesijnému tajomstvu v zmysle článku 287 ES, tak ako bol tento pojem vyložený v bodoch 63 a 65 tohto rozsudku, a najmä overiť, či ich uverejnenie môže žalobkyni spôsobiť závažnú ujmu.

— O aspektoch ochrany profesijného tajomstva zohľadnených úradníkom povereným vypočutím

69 Súd prvého stupňa v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v dôsledku toho, že žalobkyňa napadla uverejnenie niektorých pasáží rozhodnutia o peroxidoch, ktoré sa jej dotýkali, a v dôsledku jej žiadosti o dôverné zaobchádzanie s týmito údajmi, sa úradník poverený vypočutím v napadnutom rozhodnutí obmedzil na posúdenie otázky, či údaje namietané žalobkyňou predstavujú obchodné tajomstvo, ktorého vyzradenie môže predstavovať zásah do jej legitímnych záujmov.

70 Ďalej je potrebné zdôrazniť, že hoci tým úradník poverený vypočutím formálne obmedzil predmet svojho skúmania, v rámci predmetného skúmania sa vyjadril k škodlivým dôsledkom sprístupnenia namietaných údajov, a teda k dôvernej povahe

týchto údajov. Úradník poverený vypočutím tým jednak skúmal, či uverejnenie namietaných údajov môže tretím osobám poskytnúť dôkazy, ktoré by im umožnili podať proti žalobkyni na vnútroštátne súdy žaloby o náhradu škody, a jednak či takéto uverejnenie môže vážne poškodiť dobrú povesť žalobkyne na trhu.

71 Z uvedeného, ako aj z bodu 21 tohto rozsudku v zásade vyplýva, že úradník poverený vypočutím v odpovedi na žiadosť žalobkyne o dôverné zaobchádzanie rovnako posúdil otázku, či sú namietané údaje dôvernými informáciami, ktoré nie sú obchodným tajomstvom. V tejto súvislosti úradník poverený vypočutím dospel k záveru, že záujem žalobkyne na odstránení namietaných informácií z konečného znenia rozhodnutia o peroxidoch určeného na uverejnenie nebol dostatočný.

— O dôvodnosti napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o rešpektovanie ochrany služobného tajomstva

72 Súd prvého stupňa pripomína, že záujem podniku, ktorému Komisia uložila pokutu za porušenie práva hospodárskej súťaže, na tom, aby podrobnosti o protiprávnom správaní, ktoré je mu vytýkané, neboli verejne sprístupnené, nezasluhuje žiadnu osobitnú ochranu, jednak vzhľadom na záujem verejnosti čo najlepšie poznať dôvody každého konania Komisie, záujem hospodárskych subjektov vedieť, v dôsledku akého správania môžu byť vystavené sankciám, a vzhľadom na záujem osôb poškodených porušením poznať jeho podrobnosti, aby sa prípadne mohli domáhať svojich práv voči sankcionovaným podnikom, a jednak vzhľadom na možnosť uvedeného podniku podrobiť také rozhodnutie súdnemu preskúmaniu (rozsudok Bank Austria Creditanstalt/Komisia, už citovaný v bode 46 vyššie, bod 78). Súd prvého stupňa sa domnieva, že toto posúdenie sa uplatní obdobne na rozhodnutia konštatujúce porušenie podniku, ktorých stíhaniu bráni premlčanie na základe článku 1 nariadenia

č. 2988/74, teda na rozhodnutia, ktoré je Komisia nepriamo oprávnená prijať na základe režimu zavedeného nariadením č. 17, ak odôvodní legitímny záujem v tomto ohľade (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. októbra 2005, Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals/Komisia, T-22/02 a T-23/02, Zb. s. II-4065, body 60 až 63).

73 Je však potrebné zdôrazniť, že uplatnenie judikatúry citovanej v bode 72 tohto rozsudku je podmienené tým, že zistené porušenie sa uvádza minimálne vo výrokovej časti rozhodnutia a že toto rozhodnutie je určené dotknutému podniku, ktorý ho môže napadnúť žalobou pred súdom. V tejto súvislosti treba totiž pripomenúť, že ako to samotná Komisia uvádza bez ohľadu na dôvody, na ktorých je založené rozhodnutie, iba výrok rozhodnutia je spôsobilý vyvolať právne účinky a v dôsledku toho spôsobiť ujmu. Naproti tomu posúdenia ako také, formulované v odôvodnení rozhodnutia, nemôžu byť predmetom žaloby o neplatnosť. Nemôžu podliehať preskúmaniu zákonnosti zo strany súdu Spoločenstva, keďže ako odôvodnenia aktu spôsobujúceho ujmu predstavujú nevyhnutný základ výroku tohto aktu (uznesenie Súdneho dvora z 28. januára 2004, Holandsko/Komisia, C-164/02, Zb. s. I-1177, bod 21; rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. marca 2003, CMA CGM a i./Komisia, T-213/00, Zb. s. II-913, bod 186), a najmä ak toto odôvodnenie môže zmeniť podstatu toho, o čom bolo rozhodnuté vo výrokovej časti sporného aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. novembra 2002, Lagardère a Canal+/Komisia, T-251/00, Zb. s. II-4825, body 67 a 68).

74 V prejednávanej veci pritom z vyššie uvedeného vyplýva, že bez ohľadu na to, či Komisia bola alebo nebola oprávnená v odôvodnení rozhodnutia o peroxidoch konštatovať porušenie pripísateľné žalobkyni, v prípade, že by toto konštatovanie nebolo obsiahnuté vo výroku, žalobkyňa by nebola oprávnená podať žalobu proti uvedenému rozhodnutiu. Z toho vyplýva, že žaloba podaná žalobkyňou proti rozhodnutiu o peroxidoch a zameraná na preskúmanie dôvodnosti namietaných údajov Súdom prvého stupňa, by bola v každom prípade neprípustná, a to aj za predpokladu, že by bola podaná v lehote podľa článku 230 piateho odseku ES (pozri v tomto zmysle rozsudok Compagnie maritime belge transports a i./Komisia, už citovaný v bode 52 vyššie, bod 150).

75 Navyše, ako žalobkyňa uvádza, rozsah právomoci Komisie prijímať a uverejňovať rozhodnutia na základe nariadenia č. 17 a rozsah ochrany profesijného tajomstva majú byť vykladané s ohľadom na všeobecné zásady a základné práva, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou právneho poriadku Spoločenstva, a najmä na zásadu prezumpcie neviny — tak ako bola potvrdená v článku 48 Charty základných práv Európskej únie prijatej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, 2000, s. 1) — ktorá sa uplatňuje na konania, ktoré sa týkajú porušenia pravidiel hospodárskej súťaže uplatniteľných na podniky a ktoré môžu viesť k rozhodnutiu o uložení pokút alebo penále (rozsudok Súdneho dvora z 8. júla 1999, Hüls/Komisia, C-199/92 P, Zb. s. I-4287, bod 150; rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004, JFE Engineering a i./Komisia, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Zb. s. II-2501, bod 178; Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals/Komisia, už citovaný v bode 72 vyššie, body 104 a 105).

76 Okrem toho je potrebné poznamenať, že zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby akákoľvek obvinená osoba bola považovaná za nevinnú, až kým jej vina nie je zákonným spôsobom preukázaná. Tejto zásade odporuje akékoľvek formálne zistenie a dokonca aj akékoľvek naznačenie zodpovednosti osoby obvinenej z daného porušenia v rozhodnutí, ktorým sa končí konanie bez toho, aby táto osoba mohla využiť všetky záruky bežne poskytované pri výkone práva na obhajobu v rámci konania, ktoré riadne prebieha a v rámci ktorého je vydané rozhodnutie o dôvodnosti sporu (rozsudok Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals/Komisia, už citovaný v bode 72 vyššie, bod 106). Navyše vina osoby obvinenej z porušenia je definitívne preukázaná až vtedy, ak rozhodnutie konštatujúce toto porušenie nadobudlo právoplatnosť, čo znamená buď nemožnosť dotknutej osoby napadnúť uvedené rozhodnutie žalobou v lehote stanovenej v článku 230 piatom odseku ES, alebo v prípade podania takejto žaloby definitívne skončenie súdneho konania, najmä na základe súdneho rozhodnutia potvrdzujúceho zákonnosť uvedeného rozhodnutia.

77 V dôsledku toho nie je možné považovať zistenia za zákonne preukázané v prípade, ak inkriminovaná osoba nemala príležitosť ich napadnúť pred súdmi Spoločenstva, hoci napáda ich dôvodnosť. Skutočnosť, že by takéto zistenia v prípade ich protizákonnosti nepodliehali žiadnemu preskúmaniu zo strany súdu, a ani prípadnej náprave súdom Spoločenstva, by totiž bola zjavne v rozpore so zásadou prezumpcie neviny.

Akýkoľvek odlišný výklad by viedol k porušeniu systému deľby moci a inštitucionálnej rovnováhy medzi správnou a súdnou mocou, keďže v prípade sporu iba súdom prináleží s konečnou platnosťou rozhodnúť, či existuje dostatok dôkazov umožňujúcich dospieť k záveru o zodpovednosti podniku za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže.

78 Súd prvého stupňa sa okrem toho domnieva, že v rozsahu, v akom zistenia Komisie týkajúce sa porušenia, ktorého sa dopustil podnik, môžu brániť uplatneniu zásady prezumpcie neviny, musia byť tieto zistenia v zásade považované za dôverné vo vzťahu k verejnosti, a teda svojou povahou za chránené profesijným tajomstvom. Táto zásada vyplýva najmä z nevyhnutnosti chrániť dobrú povesť a dôstojnosť dotknutej osoby, pokiaľ nebola právoplatne odsúdená (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. marca 2006, BASF/Komisia, T-15/02, Zb. s. II-497, bod 604). Dôvernú povahu týchto skutočností potvrdzuje článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, podľa ktorého sú chránené informácie, ktorých sprístupnením by sa porušila ochrana súkromia a osobnosti jednotlivca. Napokon, dôverná povaha týchto informácií nemôže závisieť od otázky, či a v akom rozsahu tieto informácie získavajú dôkaznú povahu v rámci vnútroštátneho sporu.

79 V tejto súvislosti sa žalovaná nemôže odvolávať na bod 89 rozsudku Bank Austria Creditanstalt/Komisia, už citovaného v bode 46 vyššie, keďže posúdenie Súdom prvého stupňa obsiahnuté v tomto bode sa nevzťahuje na situáciu porovnateľnú so situáciou v prejednávanom prípade, kde žalobkyni bola odňatá akákoľvek možnosť napadnúť dôvodnosť tvrdení v rozhodnutí o peroxidoch, ktoré sa jej týkali (rozsudok Bank Austria Creditanstalt/Komisia, už citovaný v bode 46 vyššie, bod 78 *in fine*). Z judikatúry citovanej v bodoch 72 a 73 tohto rozsudku totiž vyplýva, že Komisia nemôže prijať rozhodnutie konštatujúce porušenie po uplynutí premlčacej doby, pokiaľ neodôvodní existenciu legitímneho záujmu na vydaní takéhoto konštatovania, a pokiaľ dotknutý podnik nemá žiadnu možnosť dosiahnuť preskúmanie tohto konštatovania súdom Spoločenstva (pozri v tomto zmysle tiež rozsudok Coca-Cola/Komisia, už citovaný v bode 52 vyššie, bod 86).

80 Ako bolo v bode 74 tohto rozsudku konštatované, žalobkyňa v prejednávanej veci nemala záujem na podaní žaloby smerujúcej proti rozhodnutiu o peroxidoch najmä vzhľadom na neexistenciu zmienky o jej účasti na porušení vo výroku, aj keď napadla odôvodnenosť dôvodov tohto rozhodnutia v časti, v ktorej bola zdôraznená jej účasť na porušení. Takáto situácia je v rozpore so zásadou prezumpcie neviny a porušuje ochranu profesijného tajomstva, tak ako boli vyložené v bodoch 75 až 78 tohto rozsudku, ktoré vyžadujú, aby bolo zaručené rešpektovanie dobrej povesti a dôstojnosti žalobkyne. Je teda dôvod domnievať sa, že namietané údaje je potrebné kvalifikovať ako informácie, ktoré sú vzhľadom na svoju povahu chránené profesijným tajomstvo v zmysle článku 287 ES. V tejto súvislosti je potrebné napokon zdôrazniť, čo samotná Komisia na pojednávaní priznala, že mohla uverejniť rozhodnutie o peroxidoch tak, že by sa mohla obmedziť na konštatovanie účasti žalobkyne na správnom konaní a uzavrieť vyšetrovanie vo vzťahu k nej z dôvodu premlčania. Treba konštatovať, že za týchto okolností chýba všeobecný záujem na uverejnení namietaných údajov, ktorý by mohol prevažovať nad legitímnym záujmom žalobkyne na ich ochrane.

81 Z uvedeného vyplýva, že úradník poverený vypočutím tým, že konštatoval, že namietané údaje si nezasluhujú ochranu a že ich uverejnenie nepredstavuje závažný a nespravodlivý zásah do záujmov žalobkyne, v prejednávanej veci nesprávne uplatnil ochranu profesijného tajomstva. V dôsledku toho musí byť napadnuté rozhodnutie zrušené v časti, v ktorej zamieta žiadosť žalobkyne o dôverné zaobchádzanie bez toho, aby bolo potrebné sa vyjadriť k zostávajúcim žalobným dôvodom a výhradám, ktoré žalobkyňa uviedla.

O trovách

82 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom žalobkyne.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Rozhodnutie Komisie (2004) D/204343 z 1. októbra 2004 sa zrušuje.

2. Komisia je povinná nahradiť trovy konania.

Jaeger Azizi Cremona

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. októbra 2007.

Tajomník Predseda komory

E. Coulon M. Jaeger

Obsah

Právny rámec ..... II - 4232

Skutkový stav, konanie a návrhy účastníkov konania ..... II - 4235

Právny stav ..... II - 4242

A — O prípustnosti žaloby o neplatnosť ..... II - 4242

1. Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 4242

2. Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 4244

B — O veci samej ..... II - 4246

1. Poznámka na úvod ..... II - 4246

2. O žalobnom dôvode vyplývajúcom z porušenia článku 21 nariadenia č. 17 .. II - 4247

a) Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 4247

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 4251

Úvodná poznámka ..... II - 4251

O rozsahu právomoci Komisie uverejňovať rozhodnutia podľa článku 21 nariadenia č. 17 ..... II - 4252

O ochrane profesijného tajomstva namietaných informácií ..... II - 4256

— Všeobecná poznámka ..... II - 4256

— O aspektoch ochrany profesijného tajomstva zohľadnených úradníkom povereným vypočutím . . . . . II - 4256

— O dôvodnosti napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o rešpektovanie ochrany služobného tajomstva . . . . . II - 4257

O trovách . . . . . II - 4261